

Delal sem na polju in na senožeti. Če sva se vračala v večerih z Reziko domov, sva naenkrat sedela v dišeči travi. Objel sem jo krog pasu, ona se je omamljena nagnila k meni. Dvignil sem se; bilo me je strah njene bližine.

Ko sva šla s Francko v temi na vrt, se je moj obraz naenkrat nagnil do njenega obraza; moje lice se je dotaknilo njenega lica. Poljubil je nisem. Bežal sem sam pred seboj.

Iz mesta sem prejel pismo. Vse je trepetalo v meni. Vrgel sem neodprtega na ogenj. Drugo pismo sem prebral. Bilo je dišeče, polno rotnja in poljubov, rožic in spominov. Prišel je čas vrnitve, stopil sem do očeta: «Ali ne bi menjal stanovanja?»

«Čemu?»

Nisem mogel povedati čemu. Molčal sem, pospravil svoje reči in odšel.

(Dalje prihodnjič.)

Jos. Kostanjevec / Prijatelj Tine

Poldne je zvonilo po mestnih cerkvah. Od vseh strani so se polnile ulice, vse je hitelo proti domu in k obedu. Solnce je neznosno pripekalo tisti dan, žarele so hiše v skeleči svetlobi, jemalo je vid. Tistikrat sem zavil tudi jaz v živahno dolgo ulico, da bi pogledal v gostilno. Že dva dni nisem jedel, kača je bila v žepu in krulilo je nenavadno čudno po praznih črevih. Tisti dan pa se me je usmilil prijatelj, ki sem ga bil zjutraj slučajno srečal, ter me je z ljubeznivim, strašno neumnim nasmeškom povabil na «majhno kosilce». Čakal me je v določeni gostilni, in krožniki so bili že pripravljene, ko sem vstopil. Dvignil se je in mi pomolil svojo široko kmečko roko v pozdrav. Potem je z isto roko in imenitno kretnjo, ki se ne dá popisati, pokazal na sedež ob svoji desnici s tehtnima besedama: «Prijatelj, izvoli!» In jaz sem izvolil, zelo urno in nerodno, da so krožniki dobesedno zastokali. In tudi on je izvolil. Reči moram, da je iz kosilca nastalo kosilo, po kakršnem je že dolgo hrepenel moj skrčeni želodček, ki se je tisti dan precej raztegnil. Tudi pijača ni bila prenapačna, dobro sva vlekla. On pa je bil gostobeseden kakor navadno, smejal se je glasno in ni dal do besede. Pa je navsezadnje začel pripovedovati tole resnično zgodbo:

Veš, včeraj sem srečal Tineta. Saj veš, najinega prijatelja izza one velike dobe prešernosti in mladega veseljačenja, ko smo bili sami norci, vsi od prvega do zadnjega. Ne, saj ni res, vsi nismo bili, Tine ni bil norec. Preresen je bil in preneumen za norca. Srečal sem ga torej včeraj v drevoredu pod kostanji s klobukom

v roki in visoko povzdignjeno, že sedaj plešasto glavo. Njegove modre oči so se smejale skozi zlati ščipalnik, nekaj čudnega je sveto iz njih, prej nepoznanega. Takoj me je spoznal, ko sem se mu približal na nekoliko korakov. «Sluga, amice,» je dejal in mi stisnil desnico. «To je lepo, da še živiš in da se tako brezskrbno prikažeš pred moje oči,» je nadaljeval. «Veš, mene se ljudje precej ogibljejo, nevaren sem in nekam nasilen, prav za prav rabijaten.» Smejal se je in mežikal, kakor bi mu silil solnčni žarek v oči. Hipoma pa se je okrenil in se nehal smejati. «Vidiš,» je dejal, «povsod je nekdo za mano, vsak vrag me zasleduje. Oni tamle na primer je že vse jutro za mojimi hrbtom.» Ozrl sem se, pa nisem videl nobenega, samo stražnik je v tistem hipu prekrizal za najinim hrbtom drevored. «Strahove vidiš,» sem se zasmel. «Toda, povej mi, odkod tvoja pot? Dolgo že nisem slišal o tebi.» — «Prav je tako, kaj bi slišal. Torej odkod prihajam? No, vidiš, iz Studenca. Ali veš, kje je Studenec in kaj počno pametni ljudje tam doli? Norijo, vidiš. Tudi mene so imeli nekaj tednov tamkaj shranjenega, haha. In so tudi rekli, da norim.» Začudeno sem ga pogledal. «Ti da si norec?» sem se zasmel in mu potrkal na ramo. «Seveda sem, le poglej me natančno,» je dejal in obstal. «Kaj se ti vidi? Zastonj me niso imeli tamkaj; pametni ljudje dobro vedo, kdaj drugi norijo. Hahaha!» Videl sem, nekaj ni bilo v redu. Par ljudi je hitelo mimo naju, naju komaj pogledalo in izginilo za kostanji. «Vsi tako zijajo,» je dejal gledaje za njimi. «Kakor tisti zdravniki tam notri. Vedno imajo odprta žrela in vpijejo nate kakor star narednik na vežbališču... Pojdiva na vrček piva ali vina, naj bo, kar hoče, pa se še kaj pomeniva v kakem tihem kotu.» Prijel me je pod pazduho in skoro vlekel za seboj. Na vrtu dobroznane gostilne sva se usidrala. Nobenega ni bilo tisti čas tamkaj. Naročil je pivo, prav dobro je bilo. Nekaj časa sva molčala, nisem vedel, kaj bi govoril, tako nekam čudno tesno mi je bilo v srcu. Nazadnje sem ga pa le vprašal: «Kako si pa prišel tjakaj, Tine? Ti, tako resen človek.» Ni odgovoril takoj, čelo se mu je nabralo v gube, zamislil se je in strmel predse. Naenkrat se je pa zdramil in dejal: «No, ker si ti, pa bodi! Poslušaj mojo povest pazljivo, ni tako neumna kakor njen junak, morda se še kaj naučiš iz nje. Škodovalo menda ne bi. Pij prej, da ne omagaš!» Ko sva napravila dolg požirek, je nadaljeval: «Zaljubil sem se bil tisto leto tako nekako sredi poletja. Vročina je menda vplivala na moje možgane, sicer ne bi bil mogel tako daleč zabresti. Kaj vem, kako se je zgodilo. Toliko se spominjam, da nisem vprašal žive duše, kakšne in koliko lepih lastnosti ima

moja izvoljenka. Videl sem vedno pred seboj samo tisti zafrkljivočedni podolgasti obraz, tisti privihan nosek in kite, debele kakor moška laketi in rumene kot dozorela pšenica. Niti tega nisem zapazil, da sta ji že takrat manjkala dva gornja sprednja zoba, na vsaki strani po eden. Prijatelj, veš, to je slabo znamenje, če je mlada ženska škrbasta. Ne moreš si misliti. Jaz pa sem bil zaljubljen in nisem poznal še tistikrat slabih znamenj. Sedaj jih poznam kar na debelo. Tako na primer je tudi slabo znamenje, če se ženska zasmije, kadar ji pokažeš pest s palcem sredi kazalca in sredinca, ali pa če te poljublja, še preden si stopil čez nje prag. No, jaz sem se nato oženil. Nekega lepega popoldneva je bilo, ko so plesale mušice v velikih kolobarjih po belem zraku, ko so krožile lastovke v velikih jatah gori okoli temnih lin trškega zvonika in je stalo solnce še visoko nad zapadnimi brdi, ko je pelo vse v meni in okoli mene veliko pesem ljubezni in človečanstva. Tistikrat je bila zapečatená moja usoda in jaz je nisem videl, ves slep in nebogljen, je nisem slutil, ves omamljen in tako neumno srečen. Sklenil sem zavezo za vse življenje, prikoval sem se za vedno na tisti podolgasti obraz, na privihani nos, in sem se za vselej zapletel v tiste močne kot pšenica rumene kite. Kje je bila duša, prijatelj? Zakaj nisem najprej vprašal po njej in jo lovil kakor belega metulja, ki se prikaže vsako leto samo enkrat? ... Sam ne vem, kako sem dobil otroke. Iz tistih dveh špranj v sprednjih zobeh, katerima se je kmalu pridružila tretja v spodnji čeljusti, je sikal vedno neizrečen strup, nič lepega se ni moglo pomešati med tisto slino, s katero me je obrizgala žena vselej, kadar sem se ji nepričakovano približal. Bežal sem iz hiše kakor obstreljen zajec, brez miru in pokoja. Nikjer ni bilo zavetišča moji žalosti. Kadar sem bil doma, me je podila vun, kadar sem bil zunaj, je pošiljala za menoj dekle in druge babnice, da bi se vrnil. In v tem dirindaju sem vendar dobil otroke, dečka in dvoje deklic. Ko so odrasli, sem videl, da je vsak drugačen, niti eden ni imel mojih neumnih potez. Bogve, kje so se vzeli! In vendar sem jih imel rad, tako rad, da se nisem dal ločiti zaradi njih. Kolikokrat mi je prišla ta misel v prejšnjih časih! Pojdi, reši se, otrepi se teh škrbastih zob in debelih rumenih kit, da boš živel življenje, človeka vredno. Pa nisem šel in se nisem otrese. Neumnost in lažnivo upanje je bilo vedno večje od moje energije. In ljubezen do otrok je bila večja od neumnosti in lažnivega upanja. Tako smo rastle vsi skupaj dalje v neumnosti in lažnivem upanju, v pomanjkanju energije, v veliki ljubezni med večnim sovraštvom in preprirom ... Pa kaj mi je storila prav za prav, da se je začelo

takšno življenje v moji hiši že takoj od začetka, boš vprašal. Ko bi jaz to vedel! Nič ni bilo. Samo ena beseda je zdrknila takoj drugi dan po poroki iz njenih ust, dobro se še spominjam po dolgih letih, katera beseda je to bila, a je ne morem omeniti. Rad bi videl, da bi bila na vekomaj pozabljena. A v mene je takrat treščilo, onemel sem in, tresoč se, sem naenkrat in nepričakovano zagledal globok prepad, ki je zijal med njeno in mojo notranjščino in ki je bil med nama, še preden sva se spoznala. Samo ena beseda, a ta je od tistega dne rastla in se množila in rodila vse tisto gorje, ki je pleglo po moji hiši in po vsej moji družini. Ali razumeš to? Menda ni mogoče. In tudi jaz nisem razumel, pa sem se vendar staral in se še staram in ne razumem. Saj to ni tako čudno kakor bi si človek mislil. Kaj se pravi razumeti? Nekoč sem peljal svojega sina na kratek izlet. V prvi šoli je bil na mestni realki in pridno se je učil. Pa sva se nazaj gredé ustavila v neki obcestni gostilni, kjer je bilo polno gospode, prave in jare, znane in neznane. Zase sem naročil čašo vina, za sina čašo bele kave. In sva sedla. Kar se je izluščil nekje iz družbe gosposki človek in pristopil k meni. Kaj da ga več ne poznam, je rekel, ko sva pa bila še pred malo leti dobra znanca in prijatelja in sem celo kupoval blago za srajce v prodajalni, kjer je tačas služil za komija. Sedaj da je samostojen trgovec v bližnjem mestecu ter se čestokrat spominja na tiste lepe čase, ki so bili. In če sme prisesti. Pa je prisedel, čeprav ga nisem spoznal in dasi ga nisem povabil. «Pa bova pila skupaj pol litra, če dovolite,» je dejal in poklical vino. In sva pila. Poklical je še pol, dasi sem oporekal. Ni pomagalo. Medtem je neprestano opazoval mojega sina in se smehljaj. Videti je bilo, da mu gre vino v glavo, zakaj vedno bolj je blebetal in vedno bolj neumno in cinično. Hotel sem vstati, pa me je s silo zadržal in potlačil na sedež. Kam da naj že hodim, ko je še svetlo, in vino dobro in ceno, ker ga plača on. Slutil sem, da se bliža katastrofa. In res. Položil je mojemu dečku roko na glavo in ga gladil po laseh. «Sinček, kajne, gospod? Čeden fant, pa vam ni posebno podoben.» Zasmel se je in cmoknil z dvema prstoma. Mene je pičilo in kmalu bi bil vzrojil. Pa sem s silo pogoltnil in ostal miren. «Veste, popolnoma je podoben onemu oficijalu, ki je hodil včasih z vami in vašo gospo na izprehode. Pa sem uganil.» Silno sarkastično še je muzal in jezik se mu je začel zapletati. «Pa vas nekoč ni bilo doma, odšli ste na počitnice sami. Bog ve, kod ste hodili in brezskrbno veseljačili. Pa je vrag zasejal ljulko na vašo njivo in jo oplodil.» Vedno bolj je hitel, a jaz sem bil tako presenečen, da sem otrpnil in poslušal nemo in skoro

vdano. In je nadaljeval tiho in sikajoč na moja ušesa: «Nekega večera sem šel malce na lepše in sem hotel nekoliko pokrokati. Pa sem šel tudi precej pozno mimo vašega stanovanja. Vrata so se nenadoma nešumno odprla, posvetila je luč, in vaša milostna se je milostno smehljala gospodu oficijalu, ki je prav tačas stopil iz sence in se pojavil pred njo tiho kakor tat, ponižno poljublja jo ji belo roko. In vrata so se zopet nešumno zaprla in vas ni bilo doma. Ali ni res?» Prenehal je, gledal mi v obraz in se še vedno smejal. «Je že takšno to življenje,» je rekel nato. «Še eno čašo, gospod profesor, pa še ne gremo.» Tedaj sem se dvignil z vso silo, potegnil sina za seboj in se opotekel proti izhodu. Ko sem natakariči plačeval, se je oni pri mizi glasno režal in klical novega pol litra ...»

Tine se je naenkrat zamislil. Njegovi prsti so nemirno tipkali po čaši, ki jo je nazadnje dvignil z obema rokama in izpraznil v dušku. «Ne bova pila več te žlobudre,» je dejal na to. «Vino, to je edino, ki nas spasi.» Poklical je vina, najmočnejšega, ki ga je premogla gostilničarjeva klet. Pa sva natočila in pila. Njegova čaša je bila takoj prazna, pogladil si je s kazalcem in palcem desnice velike ščetinaste brke in takoj nadaljeval svojo povest: «No, veš kaj, sam ne vem, kaj in koliko bi ti še povedal. Nobe- nemu še nisem, in ne vem, zakaj ravno tebi. Pa je prišlo kar samo ob sebi, morda zato, ker si mi nekdanj brez vsake besede posodil goldinar, ko si dobro vedel, da imam še dva v žepu. Veš kaj, to je bilo lepo od tebe! Kje sem že nehal? Aha! No, tistega popoldne sem sina trdo držal in ga vlekel proti domu kakor živinče. Osuplo me je gledal, trdo je stiskal ustnice, nobenega glasu ni bilo iz njega. V meni pa je vse vpilo po maščevanju. Ubil jo bom še nocoj, kakor kačo jo bom strl. In tudi tega pankrta, ki hodi z mano in ki ga tako ljubim, tudi tega uničim. Zaženem ga čez most, še žugnil ne bo. In moje srce se bo ohladilo ... Vedno bolj je vrelo v mojih možganih, vse se je mešalo in trkalo med seboj, kljuvalo in vpilo, srce pa je bolelo, bolelo ... No, pa saj imam še dva doma, prav za prav še dve poleg nje. Komu sta pa ti dve podobni? Hu, hu! Nocoj mora biti konec vsega trpljenja, vse mora s poti. Eh, kaj bi cincal? Za polico v kuhinji je deska, na kateri seče moja mesarica govedino. Na to desko položim nocoj človeško meso in bom sekal, sekal. Najprej oni dve glavici, tako drobni in nežni, tako malo podobni moji. Zakotalili se bosta pod ognjišče, prav pod noge njej, ki jo bom prej trdno zvezal, k njej, mesarici moje duše, da bo prisiljena gledati, čigava je kri, ki ji pere umazane čevlje. Potem pride na vrsto ona, pa ji še prej

zamašim usta z debelim robcem, da ne bo vpila. Kako bo bulila v smrtnem strahu in trepetu! Jaz pa bom počasi dvigal sekiro, tako počasi... Ko sem prišel pred vrata svojega stanovanja, sem pahnil svojega dečka v vežo, da se je opotekel. Šel sem bil z njim čez most, pa sem ga pozabil zagnati v vodo. Sedaj bo treba opraviti tudi z njim doma. Torej trije, štirje, nazadnje še jaz. Visoko je iz drugega nadstropja na dvorišče, če ni vrag, si človek lahko zlomi tilnik. Pa bo konec... mora biti!... Tisti hip je legla na mojo dušo nenadoma silna žalost. Zahlipal sem. Kje vzameš moč, Tine, da izvršiš vse te čudne reči? Ti, ki ne moreš pogaziti črva, ko ti leze čez pot?... Pa vendar mora biti, še nocoj, takoj, ta trenutek. Roka je hotela pritisniti kljuko pri kuhinjskih vratih. Od notri so se čuli glasovi, poltihi, dečko je nekaj ihté priповovedoval. Sunkoma me je nekaj okrenilo in zlezel sem kakor tat zopet na ulico. V gostilno treba, napiti se moči, prenesti krvavo pojedino na tiho polnoč. In sem odšel... Začel sem piti. Četrta za četrto. Čudno, kolikor bolj sem pil, toliko laže mi je bilo pri srcu. Ona moč, ki sem jo iskal, ni hotela v moje žile. Sedel sem v kotu čisto sam in ta edinščina me nikakor ni motila. Pa saj nisem bil sam. Odnekod se je zasvetilo, prihajala je hipoma lepa misel, ta je rodila drugo in tretjo. In iz teh misli so vstajale podobe, žive in svetle, ki so hipoma posedle okoli mene in mi pravile zlate pravljice iz davno preteklih časov. In ona, ki je bila prav tik mene, moja rajnka mati, večni trpin, ona me je božala z mehko roko po čelu in po licih in mi šepetala: Ubožček moj, kako si bil sedajle bolan. Pa je že bolje. Odpustil boš, ker na tvojem čelu je znamenje dobrote in ljubezni. Bog te blagoslovi, sinko! — Pristopil je oče, visok in močan kakor v nekdanjih časih. Resno me je gledal, a iz te resnosti se je vsipal blagoslov na mojo ubogo glavo. Njegove zveste oči so govorile: V naši rodbini še ni bilo morilcev in ubijalcev in jih tudi ne bo. Vidim v tvoje srce in sem vesel nad tem, kar vidim. — In za njima je posedala dolga vrsta prijateljev in znancev in vsi so govorili tako čudovito mehko in lepo, da so se mi začele solziti oči. Zasanjal sem se, v tistem hipu je bilo vse odpuščeno... Šel sem domov, hotel sem govoriti besede, kakršnih že dolgo ni bilo čez moja usta. Vse je bilo tiho po stanovanju, otroci so že spali, žena je še nekaj pospravljala po kuhinji. Pozdravil sem, rekoč: Dolgo me ni bilo danes, kaj? Bog daj dober večer! — Sedaj boš začel še otroke ubijati, pijanec grdi. Glej, da se izgubiš! je zavpila name in pokazala proti vratom. — Tiho sem odšel in legel, toda spanec ni hotel na moje oči do ranega jutra. Materine

roke so me božale, očetove resne oči so me gledale z veliko ljubeznijo. In prijatelji in znanci so si zadovoljno šepetali ter mi prikimavali... Drugi dan sem vstal s čudnimi občutki po kratkem spanju. V glavi mi je bilo silno pusto, kakor bi bila popolnoma prazna. Otroci so se odpravljali v šolo, nihče ni izpregovoril besede. Samo pljuskanje vode, odpiranje in zapiranje vrat, listanje z zvezki in knjigami. Nekaj težkega je ležalo nad vso opravo. Mučno mi je bilo v tej tišini, naglo sem izpil kavo in odšel. Tisti dan sem bil slučajno prost. Krenil sem iz mesta in blodil po polju in po stranskih potih. Z željnimi požirki sem srkal čisti jutranji zrak, ki je prihajal s solnčnojasnih planin in hladil vroče čelo. Toda ona praznina v meni se ni hotela napolniti, v njo so se selili počasi včerajšnje duševno stanje, maščevalnost in sovraštvo. Tedaj sem se spomnil na sredstvo, ki me je včeraj rešilo, in sem krenil zopet v gostilno. Dušil sem čašo za čašo, in res so se začela porajati blažja čuvstva. Nekoliko mirnejši sem bil, ko sem se vračal proti domu. Otroci, ki so prišli pravkar iz šole, so se skrili pred mano, žena je prinesla obed s sovražnimi pogledi in nečednimi željami. Od tistega dne sem opazal, da se mi otroci vedno bolj odtujujejo, ona jih je začela vzgajati v sovražnostih proti meni. In kmalu sem videl, da sem v tej družbi brez vsake moči, da sem hlapec in večen suženj, pa naj prinesem med nje lepoto ali slepoto. Proti sirovosti se bogovi zastonj bojujejo. Od tistikrat sem začel zahajati redno v gostilno, sem začel piti in dušiti v sebi ogenj, ki ga nisem sam zanetil. Včas se mi je posrečilo, da je šinil svetel žarek mimo moje duše, za trenutek samo, najčesče pa se je bol postoterila in pripravljala pot onemu, kar je imelo priti. In pil sem in pil, dan za dnem, teden za tednom... V meni je bila smrt, kaj mi je bilo mari vse naokoli... In sedaj prihaja zadnje poglavje te povesti,» je dejal Tine, «odpriva prej še novo steklenico, da dostojno končam.» Zamašek je odletel po vrtu, vino se je zaiskrilo in zapenilo v čašah. Dvignila sva jih proti solncu. «Oj, da bi bilo vse tako čisto, kakor je čista ta kaplja, vse tako iskreno in kipeče kakor ona, ki nas samo dviga, če jo uživamo s spoštljivostjo in vdanostjo,» je vzdihnil Tine in izpil. In izpil sem tudi jaz. «To zadnje poglavje je kratko,» je dejal na to Tine odloživši čašo. «Kratko, ker ga je šele sam začetek. Nekega dne, ko pa nisem posebno mnogo pil, se mi je zazdelo, da blodim po temi in lužah, pa sem videl, da sije solnce nad mano in da hodijo ljudje mimo mene. Odkrivali so se mi, pa jih nisem poznal, pozdravljali so me, pa sem jim kazal jezik. Vsega tega se še dobro spominjam. Gledali

August Žigon / K. Radež Levstiku: 12 pisem

so za mano, jaz pa se nisem mogel načuditi, zakaj se ozirajo. Ko sem stopil skozi vrata svojega stanovanja, sem videl, kako pretepa žena mojega dečka. Kaj ji je storil? Planil sem nanjo in jo sunil, da je odletela z glavo ob steno. In sem ji začel puliti debele kite in jo suvati z obema nogama. Potem pa je nastala tema okoli in okoli mene in ne vem več, kaj se je godilo... Ko sem se zavedel, sem bil v bližnici... Nobenega mojih ni bilo ves čas pri meni, tako so mi pravili. Kdo bi obiskoval norce? ... Danes se vračam... Kam? Domov? ... Morda... Ko pa nimam doma... Pijva, prijatelji! In sva pila in nisem vedel, kaj bi mu rekel. »Ker vem, da ti ne bo dala žilica miru in boš hotel načekati to, kar sem ti danes natvezil,« se je smejal Time in si vlekel brke, »naslovi kar na kratko 'Norci', ne pa morda 'Prijatelj Time'.« Podala sva si roke, legnita vsak na nasprotno stran. Dolgo sem gledal za njim, dokler se ni skrila njegova postava za ovinku proti postaji. Hotel se je odpeljati s prvim vlakom na svoj rojstni dom, kjer je gospodaril brat. Morda ga sprejme za nekoliko dni, mi je rekel pri slovesu. —

«Kje je sedaj Time?» sem vprašal nekoliko mesecev pozneje svojega prijatelja, ko sem ga zopet srečal. Ni mi vedel povedati. Tudi drugi niso vedeli. Danes pa, ko to pišem, so mi povedali, da se je prostovoljno vrnil tjakaj, kamor so ga bili svoječasno nasilno poslali. Baje se je izrazil: »Bom imel vsaj mik in v njem dokončam zadnje poglavje, ki pa ni več dolgo.«

August Žigon / K. Radež Levstiku: 12 pisem

(Koma)

8.

V Gracarjevem turnu
26. Julija 1867.

Predragi prijatelj

Nezameri, če Te zopet za nekoliko časa v Tvojem delovanju motim in Te za nekaj prosim: Tukaj v naši sosesčini je nek človek, Lučvik Stergar po imeni, ki se je bil namenil preseliti v Ameriko. Zdaj pa, ko so mu nekateri prijatli drugači svetovali, se je premislil in misli raje na Rusko iti sreče iskati. Neizrečeno pa bi mu koristilo, ako bi imel kakovo priporočilno pismo; morebiti od Riegerja ali Subotiča, ki so imeli priložnost, se z katerim katerim velikašom stanniti. |

Jaz sem omenjenemu Stergarju svetoval, da bi šel na raznoost k kakovemu možu od Slavjanskega komiteta, bi se mu predstavil